

ALEXANDRA POTTER

S tebou už nikdy

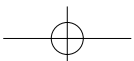
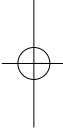
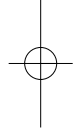
Kristián
umění komunikovat

© 2010 by Alexandra Potter
Translation © 2013 Dagmar Brejlová
Cover © 2013 Kristián, s. r. o.

ISBN 978-80-87530-34-4

O autorce

Alexandra Potter, autorka mnoha ocenění, se narodila v anglickém hrabství Yorkshire. Nyní střídavě žije v Londýně a Los Angeles. Působila jako přispívající autorka a redaktorka ženských časopisů ve Velké Británii a Austrálii a nyní se věnuje výhradně psaní knih.

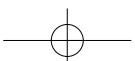
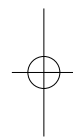
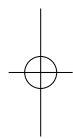

Poděkování

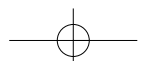
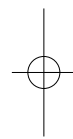
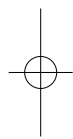
Děkuji své skvělé agentce Stephanii Cabotové. Velký dík patří i Sáře Kinsellové a Isobel Akenheadové a vůbec všem v nakladatelství Hodder za jejich podporu a elán. Jako vždy posílám poděkování matce, otci a sestře Kelly. Jste skvělí, bez vás bych knížky psát nedokázala.

Děkuji mnoha přátelům na obou stranách Atlantiku: Beatrice, Sáře, Daně, Petovi, Melisse, Rachel, Mattovi, Tricii, Georgii, Kate a Bev. Vaše podpora pro mě moc znamená. Prostě mě nenecháte smutnit, naopak mi vždycky dodáte inspiraci a nikdy mi neříkáte, abych toho už nechala, když vám začnu básnit o postavách, ději a termínech...

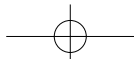
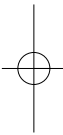
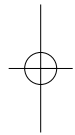
Nechci zapomenout ani na Barneyho. Kdykoli píšu, sedí vedle mě. Lepší múzu bych si nemohla přát. Takže i jemu děkuji za náš další společný příběh.

Pro milovaného Barneyho

*Všechny postavy v této knize
jsou smyšlené
a jakákoli podobnost se skutečnými lidmi,
žijícími či zemřelými,
je ryze náhodná.*

Prolog

Benátky, Itálie, 1999

Letní vedro vytváří ve vzduchu vlnící se opar a Benátky skrz něj vypadají jako oživlý obraz od Canaletta. Nad pastelově barevnými domy s odlupující se omítkou a omšelou elegancí se tyčí bazilika svatého Marka. Vaporeta houkají, centrem města proudí davy turistů. Po náměstí pobíhají děti, obratně se proplétají mezi lidmi a plaší holuby. Muži v dobře padnoucích oblecích a designových slunečních brýlích pokuřují v kavárničkách. Průvodce s deštníkem energicky líčí skupině německých turistů historii města.

A pak tu je zamilovaná dvojice, on a ona. Líně se procházejí po kamenné dlažbě. Ona ho drží za džínové boky, on ji objímá kolem nahého pihatého ramene. Ona líže zmrzlinu a směje se jeho vtípům, on potahuje z cigarety, mává rukama a dělá obličej.

Tak to jsem já a Nathaniel. Před hodinou jsme vylezli z postele a neděli v Benátkách trávíme jako každou neděli v Benátkách: pijeme espresso, dáváme si zmrzku a bloumáme v uličkách, které křížují splet' kanálů. Jsem tu celé léto, ale pořád se ve městě nevyznám. Přejdeme náměstí, zatočíme za roh, pak za další a ještě za jeden, až se ocitneme na tržišti, kde se prodává pestrobarevné muránské sklo a benátské masky.

„Co tahle?“

Otočím se k Nathanielovi. Vybral masku a přiložil si ji na obličej. Je pokrytá zlatými flitry a dozdobená spoustou růžového peří. Nathaniel se pateticky ukloní.

„Sluší ti,“ vyprsknu.

„Děláš si ze mě srandu?“ Sundá ji a zamračí se.

„Z tebe? Nikdy!“ Tvářím se, jako by mě něco takového v životě nenapadlo. Zašimrá mě peříčkem na nose.

„Říkal jsem si, že by se líbila mámě.“ Vráť masku a najde jinou. Má groteskní obličej s prasečíma očkama a dlouhým nosem, křivým jako skoba. „A tahle?“

Alexandra Potter

„Ta ne, radši vezmi tu první. Fakt,“ dodám a ořesu se.

„Určitě?“

„Určitě.“ Snažím se napodobit jeho americký přízvuk, ale můj manchesterský původ mě zradí. Vydám ze sebe prapodivný skřek. Nathaniel se rozesměje.

„Co bych si bez tebe počal?“ usměje se na mě. „Ale na tom americkém přízvuku bychom u tebe měli zapracovat.“

„Rozhodně je lepší než tvoje anglické pokusy!“ bráním se.

„Když myslíš,“ mrkne na mě rozpustile, popadne mě do náručí a umlčí mě polibkem. „Bylo to hodně hrozný?“ zeptá se mě se zkroušeným výrazem.

„Příšerný,“ přikývnu s předstíranou vážností. Nathaniel se otočí ke stánku, aby zaplatil masku.

Stojím na pražicím slunci a spokojeně se usmívám. Pozoruju Nata, jak se s cigaretou v ruce snaží usmlouvat cenu s majitelem stánku. Pohledem nepřítomně kloužu po tržišti. Nic nepotřebuju, všechny dárky už mám nakoupené – ale podívat se můžu, ne?

Jeden stánek mě upoutá. Je trochu stranou, schovává se ve stinném rohu. Vlastně to ani není stánek, jen skládací stolek. Vlastně mě zaujal starší muž, sedící za ním na židličce. Má obnošený klobouk, na konečku nosu mu silou vůle drží brýle s masivními černými obroučkami. Něco si prohlíží ve světle lampy. Nechám Nathaniela jeho osudu a jdu zjistit, co ten muž dělá.

„*Buon pomeriggio come sei bella oggi,*“ pronese a zvedne hlavu.

Stydlivě se usměju. Jazyky mi nikdy nešly. Po čtvrt roce v Benátkách, kde studuju renesanční umění, jsem si rozšířila slovní zásobu italštiny na „prosím“, „děkuju“ a „Leonardo da Vinci“.

„*Inglese?*“

„Ano,“ přikývnu a pohlédnu mu do očí.

Zlověstně se mu v nich zablýskne. „Co tu dělá taková krásná dáma jako vy sama?“ Usměje se a odhalí zuby zežloutlé desítkami let kouření. Natáhne se k popelníku pro hořící doutník a neuspěchaně z něj potáhne.

„Nejsem tady sama,“ zavrtím hlavou a ukážu na Nata, který čeká, až mu prodavač zabalí masku. Strčí ji do podpaží a vrací se ke mně. Automaticky mě obejmeme kolem ramen.

S tebou už nikdy

Muž uznale pokývá hlavou. „Á, to je nádhera být mladý a zamilovaný.“ Vyměníme si s Natem pohled a rozpačitě se usmějeme. „Mám přesně to, co potřebujete.“

Otočíme se k němu. Podává nám drobný předmět, která připomíná starou minci.

Nechápavě se na něj podívám a usměju se. „Ehm... děkujeme.“ Nějakou dobu mi trvá, než mi to dojde. Chce nám dát peníze. Opravdu vypadáme tak uboze? Dobře, jsme studenti a Nate v těch roztrhaných džínách nevypadá nic moc. I moje šaty zažily lepší dny, ale stejně. „Ne, děkujeme, jsme v pohodě,“ namítnu rychle. Popadnu Nata za ruku a hodlám ho odvléct pryč, ale muž položí minci na takové malé zařízení a obratně ji přepůlí.

Do obou půlek prorazí díрку a každou z nich provlékne koženou šňůrku. Vítězoslavně je rozhoupe a podá nám je. „Pro vás,“ oznámí nám s úsměvem. „Jste jako ta mince,“ dodá. „Poloviny jednoho celku.“

Zadívám se na zubaté hrany polomincí. Připomínají mi dílky puzzle. Samy o sobě jsou jen úlomky, ale společně vytvářejí smysluplný celek.

„Páni, to je romantika,“ zamumlám pro sebe a kouknu na Nathaniela. Pobaveně si mě prohlíží. Zaskočí mě. „Tobě to nepřipadá romantické?“ vyjeknu a rýpnu ho do žeber.

„Jasně že jo,“ zasměje se. „Vždyť pořád říkám, že jsi moje druhá polovička, ne?“

„Stojí jen tři tisíce lir,“ ozve se muž.

S očekáváním k nám natahuje dlaň.

„I romantika něco stojí,“ pronese Nathaniel pobaveně a zaloví v peněžence.

Hm, já si myslela, že ten muž je romantik tělem i duší, a on se nám zatím celou dobu jen snažil něco prodat. Připadám si trapně. Jsem trapná. Než ale stačím cokoli namítnout, Nathaniel podá muži bankovku a už si jednu šňůrku navléká na krk.

„Vidíš? Od téhle chvíle nemůžeme být jeden bez druhého,“ dobírá si mě a zavěsí mi na krk druhou půlku mince. „Půjdu tam, kam půjdeš ty.“

Jeho vtípkování na mě nezabírá, nálada mi klesá pod bod mrazu. Za pár týdnů se musíme vrátit každý do své školy. Děsí mě to. Od prvního dne, kdy jsme se poznali, odpočítávám dny, které nám zbývají do odjezdu. Pak budu bez něj.

Alexandra Potter

„No tak,“ pronese Nate něžně a obejmě mě. Došlo mu, na co myslím. „Zvládneme to i na dálku,“ uklidňuje mě. „Budeme si psát, budu ti volat...“

V myšlenkách zabloudím do svého bytečku v Manchesteru. Nemám pevnou linku, natož mobil. Dopisy v knížkách vypadají romanticky, ale v opravdovém životě vám nevynahradí chvíle, kdy tomu druhému zaboříte tvář do jamky pod krkem. Už si nebudeme v neděli odpoledne ujídat pistáciovou zmrzlinu z velkého poháru, nebudeme se smát tomu, že se Natovi nedaří anglický přízvuk.

„Snad jo,“ přikývnu a tvářím se, jako bych to myslela vážně. Sice nechci kazit hezké chvílky přemýšlením o budoucnosti, ale stejně se nade mnou vznáší jako velký černý mrak. Jako by se nemohla dočkat, až si na mě zgustne.

„Pokud budete chtít být spolu, dokážete to.“

Otočím se k muži. Pátravě nás pozoruje.

„To není tak jednoduché –“ namítnu, ale skočím mi do řeči.

„Je to naprosto jednoduché. Chcete být spolu?“

Nathaniel nakloní hlavu, jako by o tom se vši vážností přemýšlel.

„Hm... Co myslíš?“ dobírá si mě. A já mu žertem dám ránu do břicha.

„Aha, to asi bylo ano.“ Usměje se a podívá se na muže.

„V tom případě...“ Muž nedopoví, pokrčí rameny a potáhne z doutníku.

„Každý žijeme někde jinde,“ vysvětlím mu.

„Kde?“

Nathaniel mě přitiskne k sobě. „Lucy v Anglii –“

„A Nate je z Ameriky,“ dopovím za něj.

„Ale teď jste v Benátkách,“ odpoví s naprostou samozřejmostí. „Tady se nemusíte loučit. Můžete spolu zůstat navěky.“

Milý chlapík, říkám si. Takový ten staromódní romantik.

„Kéž by.“ Přinutím se k úsměvu a stisknu Natovi ruku. „Bohužel to nejde.“

Ital se k našemu překvapení hlasitě rozesměje. „Proč by ne? Takový nesmysl!“ vykřikne a plácne dlaní do stolu. „Vy neznáte pověst o Mostě vzdechů?“

Nathaniel svaští obočí. „Myslíte ten most tady v Benátkách?“

„Ano, přesně ten.“

S tebou už nikdy

„Proč? Co se v té pověsti říká?“ zeptám se zaskočeně.

Muž se odmlčí, jako to dělá kouzelník, který počká na virbl a teprve po jeho doznění vytáhne z klobouku králíka. Oba napjatě mlčíme. Muž nás chvíli napíná.

„Ta pověst je známá na celém světě,“ pronese vážně. Nasadí důvěrný tón plný úcty, jakým mluvíme v kostelech a muzeích. Mám co dělat, abych se nerozesmála. „Říká, že když se milenci na gondole při západu slunce políbí přímo pod mostem za znění kostelních zvonů...“

„Moc nám to neusnadňuje,“ zašeptá mi Nathaniel do ucha rozpustile, ale odstrčím ho.

„Ano?“ pobízím muže, aby pokračoval. „Co se stane?“

Muž znovu potáhne z doutníku a vydechne oblak kouře. Rozplyne se mu před tvář jako kouřová clona. Muž se opět odmlčí a pak se mi zadívá do očí. I v tom vedru mi po zádech přeběhne mráz. Cítím, jak mi na pažích naskákala husí kůže. Nakloní se ke mně a zašeptá: „Budou se milovat navždy. Zůstanou spolu napořád a nic je –“ Pohledem sjede na Nathaniela a pak znovu na mě. „Nic je nikdy nerozdělí.“

„Nic?“ zašeptám sotva slyšitelně.

„Niente,“ přikývne přesvědčivě. „Zůstanete spolu navěky.“

Nervózně se zasměju a přitisknu si minci k hrudi.

„Líbí se vám?“ zeptá se muž a kývne bradou k přívěsku.

„No... Ehm... Ano...“ vykoktám a prudce ucuknu rukou.

Usměje se a vrátí nám drobné. Když si je od něj беру, letmo se mě dotkne drsnými prsty.

„Grazie,“ zašeptám jedno z mála italských slov, které jsem se naučila.

„Prego.“ Bodře se usměje a cvrnkne do lemu svého klobouku.

Nathaniel mě obejmě kolem pasu a otočíme se k odchodu. Po pár krocích na nás stařík zavolá: „Niente, pamatujte!“ Ohlédnu se za ním. Jenže on tam není. Pohltil ho dav. Připadá mi, jako by se prostě rozplynul.

Kapitola první

*Každý hledá partnera na celý život.
Zkuste náš test lásky, ať víte, jak si stojíte:*

Je pro vás ten pravý?

Panebože, to jsou pitomosti.

Přelétnu kvíz v časopisu včetně fotky milenců, kteří si upřeně hledí do očí. Jako dvě hrdličky. Navíc se kolem nich vznášejí namalovaní amorci a srdíčka. No teda, promiňte. Copak se dá zjistit, jestli je „ten pravý“, když odpovíte na pár přihlouplých otázek s takzvaně nucenou volbou?

Třeba:

Přítel a já jsme jako:

- a) Batman a Robin**
- b) Victoria a David Beckhamovi**
- c) Lindsay Lohanová a falešné opálení**

To je totálně absurdní!

Někdo se snaží vmáčknout do miniaturního prostoru vedle mě. Zvednu hlavu a dojde mi, že jsme ve stanici. Rozhlédnu se po přeplněném vagonu. Je pátek odpoledne a hektické přemístování z práce domů vrcholí. Tísním se v metru v davu lidí a držím v ruce časopis, který jsem našla na sedadle. Dveře se zavírají, vlak se s neškodným škubnutím dává do pohybu a já se vracím k časopisu. A k tomu hloupému kvízu.

Ne. Nechám ho plavat a otáčím stránku. Vida, článek o celulitidě. Zamračím se.

S tebou už nikdy

Hm, ten kvíz možná není úplně marný. Rozhodně je zábavnější než doporučení, jak se zbavit dolíčekatých stehen a pomerančové kůže. Celulitidu má každý, dokonce i supermodelky!

Aspoň si to myslím a říkám.

Pátřavě se zadívám na zrnité foto Kate Mossové, které ulovili paparazzi. Detail zadku v bikinách zvětšili snad milionkrát. Upřímně řečeno na něm žádnou celulitidu nevidím. Vlastně ani pořádně nevidím zadek. Nejsem si jistá, jestli vůbec nějaký má.

Najednou sebou trhnu. Páni, co to dělám? Sedím na veřejnosti. V newyorském metru. Oči mám přilepené k fotce levé hýždě supermodelky. Nebo pravé? Vzpamatuj se, Lucy, napomenu se. A tos považovala kvíz za absurdní, jo?

Rychle ho nalistuju zpátky. Hm, nikdo ho nevyplnil. No co, ještě mám pět zastávek.

Z tašky vylovím propisku.

Takže jdeme na to...

1. Zašimrá vás v břicho, kdykoli si na přítele vzpomenete?

- a) Ano, vždy**
- b) Někdy**
- c) Nikdy**

Zrovna šimrání bych tomu neříkala. Asi bych to popsala tak, že se šimrání vyšimralo a postupně se vytratilo. Teď je to spíš bolení. Ale zase ne takové, jako když mi jednou v kině kávová karamela vytáhla plombu a pak mě děsně rozbolel zub. Fuj, při té vzpomínce mě až zamrazí. Tohle je spíš takové píchnutí. Někdy.

Takže zaškrtnu b) Někdy.

2. Jak dlouho ho máte ráda?

- a) Méně než půl roku**
- b) Rok**
- c) Víc než rok**

Listuju v paměti. Poznali jsme se v létě 1999. Bylo mi devatenáct, takže to je... Snažím se to spočítat a najednou mi to dochází. Celá ztuhnu.

Alexandra Potter

Dobře, tak je to už deset let. No a? Deset let ničeho. Máma je s tátou čtyřicet let.

Hm, jenže ona je za něj navíc vdaná, pípne vnitřní hlásek.

Dělám, že ho neslyším, a rychle zakroužkuju možnost c). To bychom měli. Další otázka.

3. Dokážete si představit, že byste se za něj vdala?

a) na 100 %

b) na 50 %

c) na 0 %

Tohle je jednoduché jako facka. Nula.

Dokonce bych řekla, že naděje na svatbu s ním klesá pod nulu. Neva-
dí, mám to na háku. Takhle to prostě je a mám se bezva.

Ale taky si můžu přiznat, že kdysi jsem o svatbě s ním přemýšlela. Možná jsem si i sama sebe představovala v bílých šatech (nebo spíš v kalikových se starodávnou krajkou, dlouhými rukávy a srdcovitým výstřihem) a jeho v ošuntělých teniskách, ve fraku a cylindru, zpod něhož vykukují rozdrbané blondáté vlasy. Náš první manželský tanec jsem si vysnila pod noční hvězdnou oblohou za doprovodu „No Woman, No Cry“, naší oblíbené písničky od Boba Marleyho. Na líbánky bychom vyrazili v jeho staříčké dodávce VW...

Vrátím se zpátky do metra a vidím, že jsem kolem a) 100 % sama od sebe namalovala srdíčko. Sakra. Proč jsem to udělala? Zuřivě tu pito-
minu přechmárám. Stejně to nic neznamená. Nepřeju si to ani podvědo-
mě. Ne a ne.

Na propisku tlačím tak zarputile, až propíchnu stránku. Hm.

4. Myslí si vaši přátelé, že jste svým přítelem posedlá?

Ztuhnu.

Občas si na něj vzpomenu, to zase jo, ale posedlá jím nejsem. Vůbec ne. Nepronásleduju ho ani nic na ten způsob. Ani ho nedeptám vzkazy na Facebooku. A ani si ho nevygooglovávám.

Vzdávám se. No tak jo, jednou jsem si ho jednou vygooglovala.

Možná dvakrát.

S tebou už nikdy

No dobře, za ty roky jsem to přestala počítat. No a? Která z nás si nikdy nevygooglovala chlapa, kterého miluje?

A jáje, opravdu jsem řekla m-i-l-u...?

Už vím, jak se člověk cítí, když mu žaludek udělá přemet. Koukej se probrat! Nemyslela jsem to tak! Může za to ten přiblblý kvíz, jinak bych na takové ptákoviny nemyslela.

Zakroužkuju b) Ne.

Vlak číslo šest se vzdaluje od středu města a já zaškrtávám jednu odpověď za druhou. Otázky jsou čím dál absurdnější, ale aspoň něčím zabiju čas. Právě zápolím s poslední...

10. Jaký film nejlépe vystihuje váš vztah?

a) Love Story

b) Pouto nejsilnější

c) Noční můra na Elm Street

Najednou se z reproduktorů ozve: „Čtyřicátá druhá ulice, Grand Central.“ To je moje stanice, takže vystupuju.

Časopis strčím do tašky a se zdvořilým „promiňte“ se snažím narvaným vagonem prokličkovat ke dveřím. Nikdo na mě pochopitelně nereaguje. Přestěhovala jsem se sem z Londýna teprve před pár týdny, ale brzy mi došlo, že moje věčné „promiňte“, „s dovolením“ ani „mohla bych, prosím vás, projít“ nikoho nezajímá.

Nechci tím říct, že by Newyorčané byli bezohlední, naopak mezi nimi objevuju ty nejpříjemnější a nejvřelejší lidi, jaké jsem kdy poznala. Spíš jde o to, že ten náš děsný britský zvyk za všechno se omlouvat tady nemá absolutně žádný efekt. Newyorčané totiž nechápou, za co se omlouváme. Uprímně řečeno to většinou taky nevím. Prostě se omlouvám, protože jsem tak naučená. Je to vlastně stejné, jako když někdo každých pět minut letí na Facebook.

Třeba včera jsem přecházela ulici, najednou do mě vrazil nějaký chlap a celou mě polil kafem. A víte, kdo se omluvil? Jasně že já! Fakt. Asi milionkrát, i když to jednoznačně byla jeho vina. Právě telefonoval a nedával pozor.

Musím si zvykat na novou realitu, jsem v New Yorku.

Alexandra Potter

Při té představě mi po zádech přeběhne mráz. Mám to tak vždycky, nemůžu si pomoci. Kdykoli se zadívám na mrakodrapy, které se tyčí do nebe, nebo cestou do práce procházím po Broadwayi, když zastavuju žluté taxi (moc peněz nemám, takže jsem taxíkem jela jen jednou, ale stejně), mám pocit, že jsem ve filmu. Jsem tu už měsíc a půl, ale pořád mi připadá, že to nemůže být doopravdy. Prakticky pořád čekám, že mě někde překvapí Carrie, Miranda, Charlotte a Samantha.

Vyjdu ze stanice metra, před přechodem se zastavím a nakouknu do rozkládací mapy Manhattanu. Nosím ji pořád s sebou. Někteří lidé mají v sobě přirozené GPS a jsou trochu jako kočky. Můžete je vyhodit kdekoli a oni si cestu domů nějak najdou. Já mám ke kočkám daleko. Ztratím se i v Tesco. Jednou jsem víc než půl hodiny chodila kolem salátů a hledala pokladnu. Nemám to se sebou lehké. Od té doby k smrti nesnáším zelný salát s mrkví.

Natočím mapu vzhůru nohama, pak ji zase vrátím zpátky. Jsem ztracená. Domluvila jsem se s holkami, že se po práci sejdeme v baru, ale já ho teď nemůžu najít. Z té spleti ulic málem šilhám. Teoreticky je to snadné, ale realita je jiná. Pořád se ztrácím. Jako by to v New Yorku samo o sobě nebylo těžké, když tu máte samé East něco ulice, West něco ulice. Jsem z toho hotová. Podle čeho mám poznat, která je která?

Zoufale se podívám jedním směrem, pak se zdrceně otočím druhým. Vzdávám to. Potřebuju své uklidňovadlo. Skanduju si ho do kroku, pak se zastavím. Znáte asi tu reklamu: „Jezte zdravě, jde to hravě.“

„Promiňte.“

Otočím se za hlasem a spatřím chodce, který čeká, až uhnu, aby mohl přejít. Vrhá na mě tázavé pohledy. Na hlavě má naraženou kšiltovku a mračí se.

Ach jo, že já to své uklidňovadlo řekla nahlas?

„Ehm... ehm...“ odkašlu si jakoby nic. „Přes ulici přecházejte radši více dravě,“ vysoukám ze sebe a ukážu na červeného panáčka na semaforu. „Ale vždycky jedněte slušně i mravně,“ dopovím.

Nechápavě se na mě podívá. „Aha,“ hlesne.

Připadá mi, že má přímo klasický newyorský přízvuk. Všimnu si, že nese velkou kameru a takový ten chlupatý mikrofon. Co asi dělá? Nejspíš natáčí film nebo něco podobně úžasného.

S tebou už nikdy

Na rozdíl ode mě, připomenu si. Jsem trapná. Odříkávám reklamní slogany a nejsem schopná přejít ulici. Cítím, že mi hoří tváře. Připadám si jako sto let za opicemi. Upřu pohled na semafor a modlím se, aby co nejdřív naskočila zelená. „Jé, vidíte, už můžeme přejít,“ zaraduju se a usměju se na něj. Ale určitě vypadám, jako bych právě kousla do citronu. Odhodlaně vstoupím do vozovky a splynu s davem.

Přesně tohle k New Yorku neodmyslitelně patří. Ta neuvěřitelná energie, která přitahuje spousty zajímavých lidí. Za prvním rohem můžete narazit na filmový štáb nebo na stánek s bláznivými šperky nebo taky na skupinku pouličních tanečníků, co předvádějí fascinující hiphopové choreografie. Nikdy nevíte, co se stane.

Někdy pozdě v noci, když se dívám na Empire State Building osvětlenou pestrobarevnými světly, do mě ten zvláštní elán taky vejde. Je to směs očekávání a magie. Skoro mám potřebu štípnout se, abych věděla, že to není sen. Pro holku z Manchesteru je to fakticky pohádka.

Jenže v téhle pohádce jedna věc chybí.

Procházím kolem restaurací a pozoruju páry, které si užívají romantický večer a zamilovaně si hledí do očí. Vzhledem k tomu, že je teplý letní večer, restaurace otevřely dveře dokořán a prostřely stoly na čerstvém vzduchu. Píchne mě u srdce.

Rychle tu nepříjemnou myšlenku zaplaším.

Před mnoha a mnoha let jsem taky měla kouzelného prince, ale pro nás neplatilo *žili šťastně až do smrti*. Ale jak už jsem řekla, mám se fajn. Stalo se to dávno a já to hodila za hlavu. Od té doby jsem měla plno kluků.

No, plno je možná trochu přehnané, ale pár jich bylo. Někteří byli bezva, třeba ten poslední. Se Seanem jsme se poznali na večírku. Chodili jsme spolu několik měsíců, ale ani jeden z nás to nebral smrtelně vážně. Bylo mi s ním hezky a ani sex nebyl špatný. Jenomže nebyl...

Mám totiž takovou teorii. Každý hledá partnera na celý život. *Toho pravého*. Je to univerzálně platná potřeba. Miliony lidí na celém světě hledají pravou lásku, *amore, âme soeur*, výjimečnou bytost, s níž stráví zbytek života.

Alexandra Potter

Se mnou je to stejné.

Problém je v tom, že se každému nepoštěstí. Někdo hledá celý život, ale stejně neuspěje. Buď máte štěstí, nebo ne.

Pokud se stane zázrak a potkáte toho pravého, držte se ho zuby nehty a za žádnou cenu ho nenechte odejít. Druhou šanci totiž nedostanete. Životní partner není jako obchodní příležitost; další na sebe nechá pěkně dlouho čekat. Proto se životnímu partnerovi říká „ten pravý“ nebo taky „jediný“.

Kdyby jich byly zástupy, říkalo by se mu „bůhvíkolikátý“, „snadno vyměnitelný“ nebo „kdykoli nahraditelný“.

Proto si myslím, že já podle všeho patřím mezi lidi, které osud v tomhle směru neobdařil druhou šancí. Já toho pravého totiž měla. Našla jsem ho, ale pak jsem se o něj nechala připravit. Buď jsem to zblblá já, nebo on. Na tom zase tolik nezáleží, kdo to zpackal. Podrobnosti nejsou důležité.

Stejně ale nejsem nešťastná. Jak se to říká? Lepší milovat a lásku ztratit, než nemilovat vůbec. V podstatě si na něj nevzpomenu, jak je rok dlouhý.

Stejně...

Někdy, hlavně když to nejmíň čekám, mi ho něco připomene. Jeho. Nás. Staré dobré časy. Bývá to naprosto obyčejná věc, jako třeba ten kvíz v časopisu nebo něco bezvýznamného, například stůl na zahrádce před restaurací. Někdy si chtě nechtě lámu hlavu nad tím, jaký bych měla život, kdyby nám to klaplo. Co kdybychom spolu byli dodnes? Co kdybychom žili šťastně až navěky? Co kdyby, co kdyby, co kdyby...?

No a občas mě dokonce napadne, jaké by to bylo, kdybychom se potkali. Je to šílenost, já vím. Je to tak dávno, že by mě nejspíš ani nepoznal. A já jeho taky ne. Prošla bych kolem něj na ulici a ani bych to nevěděla.

Co si to nalhávám? Poznala bych ho okamžitě. I v davu.

Chcete vědět ještě něco? Hluboko v duši vím, že kdybych ho potkala ještě jednou, prožívala bych totéž co poprvé.

Hm, to teda těžko. Takové věci se nestávají. Naposled jsme se viděli před deseti lety. To je celá dekáda! Mezitím začalo nové tisíciletí. Kdo ví, kde je a co dělá...

S tebou už nikdy

Jdu dál. Náhle mě zaskočí neonový nápis. *Scott's*. Jsem tady! To je ten bar! Zaliže mě úleva a přidám do kroku.

Fakt si myslím, že člověk dostane jenom jednu příležitost. A já ji už měla.

Radši tu myšlenku zaplaším a opřu se do dveří.

Kapitola druhá

V baru panuje přítmí. Je tu plno, lidi sem asi vyrazili rovnou z práce. Ve dveřích zůstanu stát. Typický newyorský bar, jaký vídáte v kině a v televizi. Je tady na sebe namačkaných pár stolků. Po celé délce místnosti je barový pult z leštěného tmavého dřeva s blýskavými mosaznými doplňky a stovkami nejrůznějších lahví lihovin, vyrovnaných v řadách.

U baru sedí žena v kostýmu s jemnými proužky a píchá ukazováčkem do BlackBerryho. Záda má rovná jako pravítko, blondaté vlasy sestřihané na přísného boba a vedle ní si na barové stoličce pyšně hoví majestátní kožený kufřík. V klubu pátečních pohodářů celkem nápadná osobnost. Představte si Michaela Douglase v roli Gordona Gekka ve *Wall Street* a znásobte tu představu ženskou verzí.

Je to moje sestra Kate. Je starší o pět let, ale podle toho, jak mě sekýruje, by to klidně mohlo být i o dvacet. Chová se ke mně, jako bych byla malá holka. Podobně sekýruje i ostatní lidi, o to nejde. Možná proto nemá jednu asistentku, ale rovnou dvě.

Pracuje u významné právnícké firmy tady na Manhattanu, která se specializuje na fúze a akvizice. Osobně nemám tušení, co fúze a akvizice obnášejí, natož abych o nich dokázala dát dohromady zprávy o stovkách listů a vyhrávala soudní spory, jejichž hodnota dosahuje milionů dolarů.

Ale proč se divím, vždyť sestra byla v rodině odjakživa ta chytrá. Sedm let studovala medicínu, hned po promoci si to rozmyslela a vrhla se na práva. Pro ni žádná věda.

To já si dělala mnohem větší starosti s tím, jaký sendvič si dám k obědu v Prêt-à-Manger.

Kate je prostě obdařená inteligencí a já zase tvořivostí. Aspoň mi tak říká mamka, i když mě někdy napadalo, jestli se mě tím po každé špatné známce z matiky spíš nesnažila ukonejšit. Třeba logaritmy mě naprosto ničily (a udělaly by to zase – mohl byste mi někdo, prosím

S tebou už nikdy

vás, vysvětlit, co to vlastně ten logaritmus je?), naopak kreslení a malování jsem odjakživa milovala a nakonec jsem skončila na umělecké škole.

Za tři skvělé roky plné barev jsem úspěšně dostudovala a přestěhovala se do Londýna. Měla jsem spoustu velkých plánů. Čekala mě skvělá umělecká kariéra. Těšila jsem se na výstavy v galeriích po celé zemi. Nemohla jsem se dočkat, až budu mít vlastní ateliér v Shoreditch, samozřejmě v půdních prostorách, jak to má být.

Ehm... Nic z toho se nestalo.

Když už jsem u toho, víte, kolik stojí pronájem ateliéru v Shoreditch?

Já to taky nevěděla. Bohatě stačí říct, že je to hrozná pálka.

Ale vcelku by to šlo, kdyby se moje práce prodávaly. Postupně bych něco našetřila. Trvalo by to asi osmdesát let, ale nebylo by to nereálné.

Jenže já neprodala prakticky ani jeden obraz. Dobře, jeden jo, ale koupil si ho táta za padesát liber a trval na tom navíc proto, že se chtěl stát mým prvním zákazníkem.

Nakonec se ukázalo, že byl zároveň posledním. Když jsem se půl roku propadala stále hlouběji do dluhů, nezbylo mi nic jiného než malování pověsit na hřebík a začít hledat práci. Moje sny o umělecké kariéře skončily u snů.

Přesto si myslím, že to bylo jediné dobře. Byla jsem mladá a naivní a neměla jsem reálný pohled na svět. Myslím si, že bych to stejně nezvládla.

Několikrát pronesu své oblíbené „promiňte“ a mířím k baru.

Nějakou dobu jsem střídala brigády v kanceláři, jenže mi to moc nešlo. Neumím psát na stroji a kartotéky jsou moje noční můra, ale nakonec se na mě usmálo štěstí a usídlila jsem se v umělecké galerii v East Endu. Nejdřív jsem byla jen recepční, ale během času jsem se od zvedání telefonů propracovala k jednání s novými umělci, organizování výstav a spolupráci s kupci. Před několika měsíci jsem dostala nabídku na práci z galerie v New Yorku.

Pochopitelně jsem neváhala ani vteřinu. Kdo by po něčem takovém neskočil? New York je pupek uměleckého světa a lepší postrčení v kariéře jsem si ani přát nemohla. Prostě jedinečná příležitost.

No jo, ale když k sobě budu totálně upřímná, tak si musím přiznat, že to zdaleka nebyl jediný důvod, proč jsem si sbalila saky paky, vypově-

Alexandra Potter

děla pronajatý byt a proletěla se čtyři a půl tisíce kilometrů přes Atlantik. Zároveň jsem se potřebovala dostat z posledního rozchodu, nehodlala jsem absolvovat další děsné britské léto a hlavně jsem toužila po změně.

Nerada bych, abyste to špatně pochopili – svoji práci miluju, stejně tak mám ráda svoje kamarády i život v Londýně. Jen jsem... Prostě jsem se poslední dobou necítila ve své kůži. Jako by mi něco chybělo. Jako bych čekala, až začnu žít. Až se stane něco velkého.

Problém je v tom, že nevím co přesně.

Sestra pořád ještě neodlepila prst od BlackBerryho a zatím si mě nevšimla. Od příjezdu, teda příletu, bydlím u ní a Jeffa, což je její manžel. Mají dvoupokojový byt na Upper East Side. Je to tam super. Kromě toho je to pro mě... jak to říct? Výzva! Připadá mi to tam jako v kasárnách, i když jsem nikdy v žádných nebyla. Každopádně předpokládám, že v kasárnách nemají naleštěné nablýskané podlahy z palisandru ani televizi s plochou obrazovkou.

Jakmile jsem ségře řekla, že se stěhuju do Států, obratem mi poslala pravidla společného soužití. Jo, ona je taková. Sestavuje podrobné seznamy úkolů a pravidel a pak si ty položky organizovaně odškrtává, hezky jednu po druhé. Samozřejmě na to používá speciální zvýrazňovač. Ne že bych si myslela, že je uje...

Ne, je normální.

Troufla bych si tvrdit, že jsme jako den a noc úplně ve všem. Ona je blondýna, já bruneta. Ona ráda šetří, já miluju utrácení. Ona je chorobně pořádná, já nesnesitelně nepořádná. Snažím se mít věci na svém místě, vlastně uklízím *pořád*, ale z nějakého prapodivného důvodu mám nakonec ve všem ještě větší chaos než předtím.

Kate mimo jiné zatvrzele bazíruje na dochvilnosti, zatímco já dorazím, jak mi to vyjde. Nevím, proč to tak je. Snažím se chodit včas, fakticky. Vyzkoušela jsem nejrůznější triky, nastavovala jsem si hodinky o čtvrt hodiny dopředu, nosila jsem dvoje hodinky a tak dále, ale stejně vždycky přijdu pozdě.

Třeba jako teď.

Pípne mi telefon. Textovka. Rychle zanořím ruku do kapsy a vylovím ho. Řeknu vám tajemství. Trošičku se své sestry bojím.

Kliknu na obálku na displeji.

S tebou už nikdy

Ještě pět minut a jsi mrtvá.

Bojím se jí hodně.

„Jdeš pozdě.“

Dosednu na barovku vedle ní, ale Kate ani neodtrhne pohled od Black-Berryho. V klidu dopisuje mail. Mračí se, až má uprostřed čela hlubokou vrásku. Jako puk vepředu na kalhotách.

Kate nikdy nenosí sukničky. Viděla jsem ji v ní jen jednou, na její svatbě před pěti lety. Tehdy mamka zjistila, že se sestra hodlá vdávat v kalhotovém kostýmu („Proboha, mami, vždyť je od Donny Karan,“ protestovala Kate), udělala bugr a zdůraznila Kate, že jí sousedi budou považovat za lesbu. To mi už připadalo ulítlé, protože si Kate přece brala Jeffa.

„Já vím, promiň,“ vypálím bez váhání a vlepím jí pusku na tvář. „Znáš mě. Dodržování pravidel není moje parketa.“

„Chození včas taky ne,“ rýpne si, palcem odešle mail a otočí se ke mně.

Navzdory tomu, že venku neustále svítí slunce a teplota přes den neklesne pod 24 stupňů, je bílá jako stěna. Kate se totiž venku moc nepohybuje. Přes týden vlastně pořád sedí u pracovního stolu v klimatizované kanceláři a o víkendech... je tam obvykle taky.

„Shledána vinnou ve všech bodech obžaloby,“ přikývnu a nasadím zkroušený výraz. „Kolik dostanu? Dva roky? Pět let?“

Kate se navzdory tomu, že na mě chce být naštvaná, usměje. „V tomhle oboru se sice nepohybuju, ale když to vezmeme od píky, tak... Je to tvůj první trest a nějaké polehčující okolnosti by se našly.“ Prsty zabubnuje na desku baru. „Nejspíš bys vyklouzla s napomenutím a musela bys slíbit, že se polepšíš.“

„To je všechno?“ ušklíbnu se.

„Ne, ještě bys dostala pokutu,“ dodá a vytáhne obočí.

„Pokutu?“ leknu se. „Kolik?“

„No...“ Ukazováčkem se několikrát ťukne na nos. Tohle dělá vždycky, když přemýšlí. „Tři panáky v celkové hodnotě třiceti dolarů. Jo, třicet dolarů by to mohlo spravit.“ Sestra se na mě vychytrale usměje. „Plus dýško, samozřejmě.“

Tomu říkám drsné vyjednávání. Teď už chápu, jak může vyhrávat soudní případy, ve kterých jde o miliony.

Alexandra Potter

„Počkej, tři panáky? Jak to?“

„Pro mě, pro tebe a pro Robyn,“ vysvětlí mi.

„Jé, ona je tady?“ užasnu a rozhlednu se.

„Šla na dámy,“ odpoví a ukáže dozadu za bar. Ohlédnu se a vidím, že z toalet právě vychází vysoká žena v batikovaných šatech s divoce kudrnatými vlasy. Jakmile si mě všimne, celá se rozzáří.

„Ahóóóó!“ zahaleká na mě, začne máchat rukama nad hlavou a pádí k nám. Nebožáky, do nichž vráží, ignoruje. Připomíná mi lidskou podobu raketové střely naváděné na zdroj tepla.

Pobaveně ji sleduju. Vítá mě podstatně jinak než Kate.

Robyn rozpřáhne paže a polapí mě do vůně pačulového oleje a do cinkání stříbrných náramků, které jí zdobí celá pihatá předloktí jako slinky.

Kdyby nás někdo pozoroval, určitě by si myslel, že se známe roky, ale my se poprvé viděly teprve před týdnem. Robyn hledala partačku do podnájmu a já jí odpověděla na inzerát. Stěhuju se o víkend. Po několikátýdenním dodržování ségřiných pravidel – „1) Používání elektrických zubních kartáčků není dovoleno po 22 h.“ Nejspíš ji to budí, protože chodí spát v půl desáté, aby byla v pět ráno čerstvá jako rybička, když vstává a pádí do posilovny. Jo, fakt v *pět ráno*. – Došlo mi, že je nejvyšší čas najít si vlastní prostor.

No, „prostor“ možná není nejvhodnější název. Mnohem lepší je „komůrka“. New York je sice úžasné pulzující město, ale ceny bydlení jsou příšerné a se svým platem si můžu dovolit nejvýš devět metrů čtverečních ve čtyřpatrovém domě bez výtahu na Lower East Side.

Přesto je pro mě nejdůležitější to, že budu bydlet ve svém. Dobře, u Robyn. Ale mám super bonus. Víte jaký? Z okna vidím Empire State Building!

Ehm... Přiznávám, že z okna mého pokoje úplně ne, protože odtud nejlíp vidím do cihlové zdi, která ohraničuje únikový východ a posloužila jako plátno pro docela zajímavá graffiti. Ale vidím ji z Robynina pokoje. Musím se pořádně vyklonit a napnout zrak a je tam. Pravá a opravdová.

„Nečekala jsem, že to stihneš,“ usměju se, když mě konečně propustí ze sevření.

„Poslední klientka se omluvila,“ vysvětlí mi s úsměvem od ucha k uchu.

S tebou už nikdy

Už jsem si všimla, že se Američani hodně usmívají, ale zatím jsem nevydedukovala, jestli jsou opravdu šťastní, nebo jestli předvádějí, jaké mají nádherné zuby. Robyn má bezvadné bílé rovné zuby. Připomínají mi klávesy na klavíru.

„Říkala, že se bojí jehel. Tím se situace trochu zkomplikovala, když dělám akupunkturu, to je jasný.“

„Jak je to s muži a malými jehlami?“ rýpne si Kate.

Málem se rozesměju, ale Robyn se ségřim smysl pro humor nedotýká. „Nevím,“ odpoví naprosto vážně. Dokonce se i tváří vážně. „Možná mají nižší práh bolestivosti. Ženy musejí vytrpět porodní bolesti, menstruační křeče –“

„Brazílskou depilaci,“ skočí jí Kate do řeči.

„A to nemluvím o duševních mukách, kterým ženy čelí,“ pokračuje Robyn. Sestry si nevšímá. „Věci kolem sebe prožíváme mnohem intenzivněji – zrovna jsem si vzpomněla, jak jsem se nedávno dívala na Oprah. Mluvila o zajídání pocitů...“

Poočku mrknu na Kate. Má zvednutá obočí a zírá na Robyn se směsicí hrůzy a pochyb. Jéje, tohle by mohl být problém. S Kate se totiž o pocitech moc mluvit nedá. Nikdy nezjihne a dramatické pocity už vůbec nejsou pro ni. V životě jsem ji viděla vyvedenou z míry, teda trošku, jenom jednou, když test z chemie udělala na 99 procent.

„...Její manžel utekl s její nejlepší kamarádkou, ona se začala ládovat minidortíky – znáte cupcakes, ne? – a přibrala devadesát kilo! Věřily byste tomu? Byla tak zdecimovaná, že jen jedla a jedla. K snídani si dávala Červený samet, k obědu mívala dvojitou Čokoládu a k večeři Citron, takže –“

Tohle teda ne. Musím změnit téma, nebo umřeme žízni. „Co si dáme k pití?“ skočím jí do řeči.

„Whisky sour,“ odpoví Kate bez váhání.

Zamávám na barmana. „Co ty, Robyn?“ zeptám se kamarádky.

„No... vlastně nevím,“ odpoví zaskočeně a po několika minutách se konečně nadýchne. „Počkej, nechám si to projít hlavou. Jak se cítím...?“ Ukloní hlavu na stranu a zamyšleně si na prst namotá pramen vlasů. „Viděla bych to na něco sladkého...“

„Citronový koktejl?“ navrhone barman se širokým úsměvem.

Robyn nakrabatí nos. „...Ale ne *moc* sladkého.“

Alexandra Potter

„Co třeba mojito?“
„Jéé!“ vyjekne nadšeně. „Mojito miluju!“
„Bezva.“ Barman nabere hrst máty a jde pro hmoždíř a paličku.
„Hm, ale dneska ne,“ dodá Robyn po chvilce a rozhodně zavrtí hlavou.
Barman zatne čelisti a odloží hmoždíř.
„Dneska bych si dala něco trochu jiného,“ pokračuje Robyn s elánem. Za námi se začíná tvořit fronta, ale Robyn se nenechá zviklat. Vlastně ty lidi vůbec nezaregistrovala.
„Možná by to mohlo být martini?“ navrhně barman a podá jí menu.
„Máme spoustu druhů, například zázvorové.“
„Hm, to zní slibně...“ zavrnl.
Barman si s úlevou oddychne.
„Hele, ale martini s granátovým jablkem taky nevypadá špatně,“ napadne ji, když se začte do nápojového lístku. „Páni, tady je druhů! Jeden lepší než druhý. Aha, dokonce je máte i s liči. Jak chutná?“
„Jako liči,“ odpoví Kate věčně.
Robyn na ni vrhne nechápavý pohled. „Víš co?“ nadhodí. „Asi si dám víno,“ dodá rychle a podá barmanovi menu. „Kterékoli bílé, prosím vás. Nejsem vybíravá,“ konstatuje, ale ségře se do očí nepodívá.
„Já si dám pivo,“ objedná si úsměvem. Na koktejly jsem nikdy nebyla. Navíc se z nich vždycky opiju.
„Hned jsem u vás.“ Barman jde pro změnu pro šejkr.
„Pardon, ještě jedna věc,“ ozve se Robyn. Stoupne si na špičky, nakloní se přes bar a ve světle bodovek si barmana upřeně prohlíží.
„Jak se jmenujete?“
Nestačím žasnout. Páni! Už jsem slyšela, že Američanky jsou sebevědomé a po mužích umějí vyjízďet, ale tohle je fakt síla.
Barman se usměje. „Brad.“ Začne se předvádět se šejkrem a před námi se zjeví pokus napodobit Toma Cruise v *Koktejlu*. „Chcete můj telefon?“
Robyn se zatváří zklamaně. „Ne, díky.“ Odtáhne se od baru a povzdychne si. „To byste se musel jmenovat Harold.“
„Kdo je Harold?“ zeptám se nechápavě.
„Nevím.“ Pokrčí rameny. „V tom je právě ten problém.“
„Jestli se snažíš najít pohřešovanou osobu, mám skvělé kontakty na policii,“ nabídne se Kate ochotně.
„Kate má za manžela policajta,“ dodám.

S tebou už nikdy

„Opravdu?“ užasne Robyn. „To je paráda!“

„Moc ne,“ zasměje se sestra. „Musela bys ho znát.“

„Nebo Harolda,“ přisadí si barman. Celou dobu nás se zájmem poslouchal. Nechápe, jak ho Robyn mohla odmítnout kvůli tomu, že se nejmenuje jako nějaký strejda z minulého století.

„Pořád na něj čekám. Ale vím, že někde je,“ pronese Robyn s neohvějnou jistotou. „Řekla mi to jedna jasnovidka.“

„Tys byla u věštkyně?“ zděsí se Kate.

„Jo, asi před rokem,“ odpoví Kate opět s vážným výrazem. „Říkala, že potkám toho pravého a že mám hledat Harolda.“ V dlani pevně sevře velký růžový kříšťálový přívěsek. „V záležitostech lásky musím vložit důvěru a víru v moc vesmíru.“

Mrknu na Kate. Má co dělat, aby nepronesla nějakou cynickou poznámku.

„Řekla ti, jak bude vypadat?“

Robyn se obezřetně rozhlédne po baru, aby se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. Tváří se, jako by jí někdo mohl ukradnout vysoce tajnou informaci a najít Harolda dřív než ona. Vzduch je podle všeho čistý, protože se spokojeně usměje a spiklenecky zašeptá: „Vysoký, snědý a krásný.“

Koutkem oka zahlédnu, jak barman hrdě vypne hruď.

„Jaké překvapení,“ konstatuje Kate suše a protočí oči v sloup.

„Už se to nese, dámy,“ osloví nás barman a postaví před nás tři sklenice. „Máme to za osmadvacet dolarů.“

„Zvu vás,“ řeknu rychle a natáhnu se pro tašku. Začnu lovit peněženku, ale mám v tašce tolik věcí, že ji nemůžu nahmatat. Velké tašky sice mají šmrnc, ale časem se v nich naštosují zbytečnosti.

Vylovím staříčkový papírek od čokoládového bonbonu, pomádu na rty obalenou smetíčky, průkazku na metro... Sakra, někde tu musí být. Položím si kabelku na klín a začnu ji naklánět sem a tam, abych do ní líp viděla. Když ji natáčím zase jinak, znenadání se převáží, spadne na zem a její obsah se samozřejmě rozsype po podlaze.

„Jejda,“ vykřikne Robyn. „Počkej, pomůžu ti.“ Shýbne se a začne sbírat věci. „Jé, co to je?“

Otočím se k ní. V ruce drží časopis, který jsem našla v metru. „Ale nic,“ opáčím a natáhnu pro něj ruku. Pozdě. Robyn mezitím stačila nalistovat kvíz.

Alexandra Potter

Dokonce ho začne předčítat nahlas. „Každý hledá partnera na celý život. Zkuste náš test lásky, ať víte, jak si stojíte: Je pro vás ten pravý?“ Podívá se na mě. Oči jí třesou nadšením. „Paráda, tyhle testy miluju!“

„Ani nevím, proč mě to nepřekvapuje,“ pronese Kate a zaplatí místo mě.

Vděčným pohledem jí poděkuju. „Jsou to jen takové nesmysly,“ plácnu. Cítím, jak mi hoří tváře.

„No ne, tys ten test vyplnila!“ zvolá Robyn a zamává časopisem, aby to všichni viděli.

Kristepane. Připadám si jako totální idiot.

„Nudila jsem se v metru, přece víte, jak to je,“ namítnu ležerně, ale na Kate se pro jistotu nepodívám. Když mi bylo asi šestnáct, přistihla mě, jak si potají čtu horoskopy, svůj a Rického Johnstona, do kterého jsem byla odjakživa zamilovaná. Pak se mi kvůli tomu celé měsíce pošklebovala.

Jak tak koukám, ani po letech se nic nezměnilo.

„Dej mi to, hodím ho do koše,“ řeknu Robyn a pokusím se úsměv. Natáhnu ruku, ale Robyn mě nevnímá. Se zaujetím pročítá jednotlivé otázky a nic jiného ji nezajímá.

Konečně odlepí oči od stránek. „Jak to dopadlo? Je pro tebe ten pravý?“ zeptá se nedočkavě.

„Nerada ti kazím zábavu, ale ten pravý neexistuje,“ odpoví místo mě Kate. „Je to nesmysl.“

Robyn se zatváří jako šestileté dítě, které se právě dozvědělo, že Zoubková víla není. „Vždyť jsi vdaná,“ ohradí se. „Co tvůj manžel?“

„Co je s ním?“ zeptá se Kate, jako by se ptala na barvu saka. „Jeffa miluju, to je jasný, ale určitě bych o něm netvrdila, že je jediný na světě.“

„Fakt ne?“ lekne se Robyn.

„Ne,“ zavrtí hlavou Kate a lhostejně pokrčí rameny a napije se whisky. „Zato o něm tvrdím spoustu jiných věcí,“ dodá a pobaveně se rozesměje.

Robyn zkoprní. „A co ty, Lucy?“ osloví mě zoufale. „Co si myslíš ty? Ty věříš, že existuje ten pravý, že jo?“

Zaváhám. „No... Já...“

S tebou už nikdy

„Páni, moc se omlouvám!“ vyjekne Robyn a plácne se dlaní do čela. „Chovám se jako buldozer.“ Vrhne na mě omluvný pohled. „Kate říkála, že ses nedávno rozešla s přítelem. Nedošlo mi to. Já sem přece tak tupá.“

„Myslíš Seana? To nebylo nic vážného,“ ujistím ji pohotově.

„Takže nebyl ten pravý?“ ujist’uje se. Ani ona se na Kate nepodívá.

Představím si Seana v jeho vínových kroksech. I kdybychom si ve všem rozuměli, ty boty by mezi námi visely napořád. „Ne, nebyl,“ zasměju se, ale píchne mě u srdce. Jako vždycky.

„Nedělej si s tím hlavu,“ uklidňuje mě Robyn a kamarádsky mě poplácá po hřbetu ruky. „Určitě ho jednou najdeš.“

Smutně se pousměju. „Jenže o to právě jde. Já ho už našla.“

Kate hlasitě zaúpí. „Panebože, doufám, že zase nezačneš s tím klukem od mostu.“

„Jmenuje se Nathaniel,“ odseknu a střelím po ní pohledem.

Netrpělivě protočí panenky. „Lucy, prosím tě, konečně na něj zapomeň a žij zase normálně.“

„Já žiju normálně,“ ohradím se. „Měla jsem plno kluků.“

„Kecáš. Myslíš na něj pořád.“

„Nene!“

„Tak proč sis dělala ten pitomý test?“

„No a? To přece nic nedokazuje.“

„Jen nepovídej.“

Robyn těká pohledem mezi mnou a Kate. Vypadá, jako by sledovala tenis. „Holky, dost!“ vykřikne a zvedne paže ověšené náramky, aby zabránila blížící se sesterské bitce.

Škoda, hádání nám jde skvěle.

„Byly byste tak laskavé a řekly mi, o co jde?“

Vyměníme si pohled. Kate upře pohled do skleničky.

Takže to zbývá na mě.

Mám, nemám...?

„Takže?“ pobídne mě Robyn netrpělivě.

„O nic nejde,“ mávnu rukou.

Robyn tázavě zdvihne obočí. „Neřekla bych, podle toho, co tu právě proběhlo,“ poznamená. „Okamžitě to vyklop, tohle mě moc zajímá.“

Nejradši bych si trvala na svém, ale cítím, jak mě pivo krásně uvolňuje, takže zábrany kvapem padají jedna za druhou.

Alexandra Potter

„Musím ti připomínat, že moje práce spočívá v tom, že do lidí zapichuju jehly?“ Vrhne na mě ten nejhrozivější pohled, který není ani trochu hrozivý, ale stejně.

Polknu a zalistuju v paměti. „V létě roku 1999 mi bylo devatenáct a studovala jsem umění v italských Benátkách,“ spustím svou palbu z kulometu. Chci to mít co nejdřív za sebou. „Jmenoval se Nathaniel a bylo mu dvacet. Byl to Američan, studoval na Harvardu a do Benátek přijel na letní stáž. Studoval renesanční malíře. Já se pak vrátila do Anglie a on do Ameriky –“

„Zapomněla jsi na to s tím mostem,“ skočí mi do řeči Kate.

Proč se do toho plete? Zpražím ji zuřivým pohledem, ale ona se tváří, jako by nic neřekla, a zase kouká do sklenice.

Podívám se na Robyn. „Promiň, mluvím rychleji, než myslím. Nejdřív bych ti měla říct, jak to mezi námi začalo.“ Vzpomínky se mnou pořádně mávají. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Nejdřív ze všeho ti povím pověst o Mostu vzdechů...“

Kapitola třetí

„Páni, to je romantika!“ povzdychne Robyn toužebně. „Dopovím jí svůj příběh a postupně se vracím do baru. Robyn má lokty položené na barovém pultu, bradu zapřenou o propletené prsty, na tváři zasněný výraz. Vypadá jako v tranzu.“

Rozhlédnu se a dojde mi, že není jediná. Několik lidí kolem nás si totiž přestalo povídat a zaposlouchalo se do mého vyprávění. Když vidím ty zaujaté výrazy, docela mě to sebere. Nejistě se ohlédnu za sebe. U stolu sedí skupinka mladých žen a nedočkavě čeká na pokračování.

„Políbili jste pod tím mostem?“ zeptá se ta se silně nalíčenýma očima.

Je mi nekonečně trapně. Jsem rudá až za ušima. Před lidmi jsem nikdy nevystupovala ráda, natož abych v newyorském baru veřejně sdílela své niterné tajemství.

„Tak co?“ pobídne mě její rudovlasá kamarádka a přitiskne si sklenku s martini na srdce.

Znovu se vrátím k tomu osudnému večeru. Je to tak dávno. „Neměli jsme dost peněz, tehdy jsme oba žili ze dne na den...“

Obecenstvo zklamaně zasténá.

„...Ale Nathaniel uplatil gondoliéra panákem,“ dopovím a při vzpomínce na usměvavého Benátčana v pruhované košili, který se trochu lízl, se neubráním smíchu.

„Takže jste tam byli?“ zeptá se mužský hlas.

Otočím se za ním a uvidím pořízka v bankéřském kvádru. Má rozeprnuté knoflíky u krku a povolenou kravatu. Napjatě čeká, jak to bylo dál. Je na něm vidět, že by si přál dobrý konec.

„Neskákejte jí do řeči. Nechte ji, ať to vypráví sama,“ napomene ho někdo hlasitě.

„Sešli jsme se při západu slunce...“ pokračuju a před vnitřním zrakem se objeví oranžové nebe. Ten večer byl překrásný západ slunce.

Alexandra Potter

Nebe celé zářilo pestrobarevnými šmouhami a na starověké benátské budovy vrhalo ohnivou září. Předtím jsem viděla už plno západů slunce, ale žádný mi nepřípadal tak výjimečný...

Dodnes vidím, jak mi Nate podal ruku, aby mi pomohl nastoupit do gondoly. Cítím jeho paži, kterou mě objímal kolem rameny, když jsme se tulili na omšelých sametových polštářcích. Voda narážela do stěn paláců a příjemně šplouchala.

„K mostu jsme dojeli přesně ve chvíli, kdy se rozezněly zvony...“

Na okamžik se v mysli vracím zpátky. Teplý večerní vzduch je prochnutý tlumeným hlukem městského života. Dívám se Natovi do očí, on mi odhrnuje vlasy z tváře a smějeme se jako pubertáci opojení láskou. Vždyť to je pravda. Jsme mladí a nechali jsme se opít láskou.

„Myslíš, že se ta pověst potvrdí?“ zeptá se Nathaniel s úsměvem. Kolem očí se mu vyrýsují krásy smíchu.

Snažím se zachovat vážnou tvář. Zadívám se mu do světle modrých očí, na tmavě šedé tečky kolem duhovky, prohlížím si jeho světlé řasy. Chci si zapamatovat každičký detail. Nechci zapomenout ani na jedinou maličkost.

„To doufám,“ usměju se a zabořím mu nos do pokožky na krku. Zhluboka nasaju něžnou teplou vůni jeho trička a bazarové bundy z jemné kůže. Musel si ji vzít, i když bylo horko. Dělal to tak vždycky.

„Co když nás sem ten stařík schválně nalákal a teď nás tu někdo oddělá?“

„Oddělá?“ zasměju se a znovu se na něj podívám. „Kdo, prosím tě?“

Ukáže na gondoliéra a zatváří se jako gangster.

„Jsi praštěný!“ zlobím se na něj.

„Aby ses nedivila. Co když...“ Skloní se ke mně a zašeptá mi do ucha: „Tys nikdy neviděla *Kmotra*?“ Ukazováčkem si přejeđe přes krk a tváří se, jako by se dusil.

Rýpnu ho do žeber.

„Au!“ vyjekne a uhne. „Tys na mě použila levý hák, to není fér. Musím si na tebe dávat pozor.“ Pevně mě chytí za zápěstí.

„To si piš,“ přikývnu a jeden druhému se zadíváme do očí.

„Hodně velký pozor,“ dodá a pomaličku mě pouští. Narovná mi prsty a konečky svých prstů mi přejeđe po dlani.